

Sygn. akt IV P 96/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 grudnia 2017 r.

Sąd Rejonowy w Sanoku – Wydział IV Pracy w składzie:

Przewodniczący: SSR Elżbieta Domańska

Protokolant: sekr. sądowy Anna Wójcik

po rozpoznaniu w dniu 19 grudnia 2017 r. w Sanoku

sprawy z powództwa A. D. (1) PESEL: (...);

przeciwko pozwanemu Skarbowi Państwa Z. (...) w Ł. NIP: (...)

o stwierdzenie prawa do pobierania równoważnika pieniężnego z tytułu braku mieszkania;

I. o d d a l a powództwo;

II. z a s ą d z a od powódki A. D. (1) na rzecz pozwanego Skarbowi Państwa Z. (...) w Ł. kwotę 120 zł. (słownie: sto dwadzieścia złotych) tytułem kosztów procesu;

Sygn. akt IV P 96/17

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 28 grudnia 2018 r.

Powódka A. D. (1) w żądaniu pozwu z dnia 6 listopada 2018 r. przeciwko pozwanemu Skarbowi Państwa Z. (...) w Ł. wniósł o ustalenie, iż przysługuje jej prawo do pobierania równoważnika pieniężnego z tytułu braku lokalu mieszkalnego oraz zasądzenie kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu powódka podniosła, iż decyzją z dnia 11 października 2017 r. dyrektor Z. (...) w Ł. orzekł o utracie przez nią z dniem 16 września 2011 r. prawa do pobierania równoważnika pieniężnego z tytułu braku mieszkania, przyznanego odwołującej się na podstawie decyzji z dnia 1 grudnia 2011 r. nr (...), gdyż skutek realizacji prawa do lokalu mieszkalnego powódka nie może skorzystać z prawa do pobierania równoważnika pieniężnego. Zdaniem powódki, zupełnie niezrozumiałym jest uzależnienie prawa do pobierania równoważnika pieniężnego od niezrealizowania prawa do lokalu mieszkalnego wynikającego z art. 171 ustawy o Służbie Więziennej. Przepis ten określa jedynie, w jaki sposób należy realizować prawo do lokalu mieszkalnego, natomiast w żadnym stopniu nie wpływa na przyznanie równoważnika pieniężnego za brak lokalu mieszkalnego. Nadto decyzja z dnia 1 grudnia 2011 r. nr (...) nie została do tej pory uchylona, ani nie stwierdzono jej nieważności. Z tego też względu zasadnym jest uznanie, iż pracownik nie może ponosić odpowiedzialności za błędne działanie organu. Bezzasadnym jest również wydanie decyzji stwierdzającej utratę uprawnienia do pobierania równoważnika pieniężnego z dniem 16 września 2011 r., co w sposób sprzeczny jest z art. 291 k.p., który przewiduje przedawnienie roszczeń okresowych po upływie 3 lat. Powyższa decyzja pozwanego została sporządzona w sposób rażąco niedbały, bez wskazania jakiegokolwiek uzasadnienia zawartej w niej wykładni przepisów ustawy, dlatego należy uznać ją za wadliwą już u samych podstaw.

(pозew z dnia 6 listopada 2017 r. – k. 2 – 3)

Pozwany Skarb Państwa Z. (...) w Ł. w odpowiedzi na pozew z dnia 27 listopada 2017 r. wniósł o oddalenie powództwa oraz zasądzenie od powódki kosztów procesu, podnosząc, iż dyrektor Z. (...) w Ł. decyzją z dnia 1 grudnia 2011 r. nr (...) przyznał powódce równoważnik pieniężny z tytułu braku mieszkania w wysokości 8,18 złotych dziennie od dnia 16 września 2011 r. Powyższe świadczenie zostało przyznane powódce w związku ze złożonym przez nią wnioskiem z dnia 21 listopada 2011 r. W powyższym piśmie powódka wskazała, iż nie dysponuje żadnym tytułem do lokalu mieszkalnego i zamieszkuje w domu będącym własnością jej rodziców w miejscowości K.. Decyzją nr (...) z dnia 11 października 2017 r. dyrektor Z. (...) w Ł. orzekł o utracie z dniem 16 września 2011 r. uprawnień przez powódkę do pobierania równoważnika pieniężnego z tytułu braku mieszkania przyznanego na podstawie pierwszej decyzji. Ponowna analiza dokumentacji dokonana przez funkcjonariusza działu kwatermistrzowskiego zajmującego się sprawami mieszkaniowymi funkcjonariuszy Z(...) w Ł. oraz niektóre tezy zawarte w opinii prawnej wydanej na polecenie dyrektora Z. (...) w Ł. legły u podstaw wydania decyzji o utracie uprawnienia do pobierania równoważnika za brak mieszkania przez A. D. (1). Artykuł 178 ustawy o Służbie Więziennej w sposób jednoznaczny i wyczerpujący wskazuje przesłanki jakie należy brać pod uwagę przy ustalaniu prawa do równoważnika za brak mieszkania, którymi są wyłącznie posiadanie przez funkcjonariusza lub jego małżonka tytułu prawnego do lokalu mieszkalnego lub domu oraz brak pomocy finansowej na uzyskanie lokalu mieszkalnego. Zgodnie z art. 171 ustawy o Służbie Więziennej prawo do lokalu mieszkalnego realizuje się przez przydział lokalu lub przyznanie pomocy finansowej na uzyskanie lokalu mieszkalnego, tylko w taki sposób uprawnienie funkcjonariusza do lokalu mieszkalnego może zostać w pełni zaspokojone. Przepis art. 178 ust. 1 pkt. 2 ustawy o Służbie Więziennej jako negatywną przesłankę do otrzymania równoważnika z tytułu braku mieszkania uznaje otrzymanie pomocy finansowej w rozumieniu art. 184 ust. 1. Ustawy. W związku z realizacją prawa przez powódkę do lokalu mieszkalnego dokonanego poprzez przydział decyzją dyrektora Z. (...) w Ł. z dnia 17 stycznia 2000 r. nr (...), mieszkania w miejscowości pełnienia służby Ł. o powierzchni 70,7 m spełniającego przysługujące jej normy powierzchniowe, funkcjonariuszka ta nie ma prawa do pobierania równoważnika pieniężnego za brak mieszkania. Dodatkowo powódka zbyła przedmiotowe mieszkanie w dniu 15 września 2011 r. Zdaniem pozwanego, funkcjonariusz wobec, którego zrealizowano prawo do lokalu mieszkalnego przez przydział lub przyznanie pomocy finansowej, nie ma prawa do pobierania równoważnika.

(odpowiedź na pozew z dnia 27 listopada 2017 r. – k. 13 - 15)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powódka A. D. (1) ma (...) lat. W dniu 25 kwietnia 1996 r. uzyskała tytuł magistra ekonomii. Z dniem 1 maja 1996 r. została przyjęta do Służby Więziennej i mianowana na stanowisko młodszego inspektora działu finansowego Z. (...)w Ł., od dnia 1 lipca 2000 r. na stanowisku inspektora działu finansowego Z. (...)w Ł., a od dnia 22 listopada 2000 r. na stanowisku głównego księgowego Z. (...)w Ł.. W dniu 12 lipca 1997 r. powódka A. D. (1) ukończyła Szkołę Oficerską Służby Więziennej i decyzją Ministra Sprawiedliwości nr (...) z dnia 24 października 2011 r. nadano jej stopień służbowy majora. Od dnia 1 maja 1998 r. powódka została mianowana funkcjonariuszem stałym Służby Więziennej.

A. D. (1) jest bezdzietną panną. Mieszka wraz z rodzicami w swoim domu rodzinnym w miejscowości K. (...), będącym własnością jej rodziców. Jest to dom parterowy z użytkowym poddaszem o powierzchni 160 m⁽²⁾. W domu tym jest pięć pokoi, kuchnia, łazienka, przedpokój oraz ganek. Powódka zajmuje pokój o powierzchni około 20 m⁽²⁾. Pozostałe pokoje oraz kuchnia mają też po około 20 m⁽²⁾ każdy. Łazienka ma powierzchnię około 6 m⁽²⁾. Rodzice powódki zajmują jeden pokój, w którym mają sypialnię oraz korzystają wraz z córką razem ze wszystkich pozostałych pomieszczeń. Ten dom jest nadal własnością rodziców, którzy zamierzają go testamentem przekazać na współwłasność dla powódki i jej brata. Nie zostało to jednak nadal przez nich uczynione.

Powódka ma również brata, który nie mieszka z rodzicami. Ma on własną rodzinę i wraz z żoną mają własny dom w gminie Z., nie zamierza powrócić z rodziną do K..

(dowód: dyplom Uniwersytetu M. S. w Ł. z dnia 20 czerwca 1996 r., decyzja personalna nr (...)naczelnika Z. (...)w Ł. z dnia 2 maja 1996 r., decyzja personalna nr (...) dyrektora Z. (...) w Ł. z dnia 16 czerwca 2000 r., decyzja personalna nr (...) dyrektora Z. (...) z dnia 7 listopada 2000 r., świadectwo Ministerstwa Sprawiedliwości Centralnego Zarządu Zakładów Karnych, decyzja Ministra Sprawiedliwości nr (...) z dnia 24 października 2011r., – teczka B akt osobowych powódki, zeznania powódki – k. 36, akta spraw mieszkaniowych A. D. (1) Dkw (...))

Decyzją nr (...) dyrektora Z. (...)w Ł. z dnia 21 maja 1998 r. z dniem 1 maja 1998 r. na stałe przyznany został powódce równoważnik z tytułu braku mieszkania, gdyż z dokumentacji, którą powódka wówczas przedłożyła pozwanemu wynikało, iż zamieszkuje wspólnie z rodzicami w ich lokalu mieszkalnym w K. nr (...). Powierzchnia mieszkalna przypadająca na jedną osobę spośród osób wspólnie zamieszkujących dom nie przekraczała górnej granicy normy zaludnienia, wynoszącej 10 m⁽²⁾. Z dniem 1 lutego 2000 r. zostało przydzielone powódce A. D. (1) mieszkanie co skutkowało decyzją nr (...) dyrektora Z. (...)w Ł. z dnia 17 stycznia 2000 r. o wstrzymaniu również z dniem 1 lutego 2000 r. wypłat równoważnika z tytułu braku mieszkania. Przydzielony lokal mieszkalny o powierzchni 70,7 m⁽²⁾ położony był w miejscowości N. nr (...). W dniu 25 listopada 2005 r. powódka A. D. (1) kupiła od Skarbu Państwa powyższy lokal mieszkalny, który następnie w dniu 15 września 2011 r. sprzedała osobom trzecim za kwotę około 110 000 zł.

W dniu 21 listopada 2011 r. powódka A. D. (1) złożyła do Z. (...) w Ł. wniosek o przyznanie równoważnika pieniężnego z tytułu braku mieszkania uzasadniając go tym, iż nie posiada w miejscowości pełnienia służby, ani w miejscowości pobliskiej tytułu prawnego do lokalu mieszkalnego ani domu oraz nie przydzielono jej pomocy finansowej na uzyskanie ww. lokalu. Powódka w tym czasie mieszkała już i była zameldowana w swoim domu rodzinnym, będącym własnością jej rodziców wraz z nimi, którzy wówczas już w podeszłym wieku wymagali i wymagają stałej opieki. Te okoliczności były powodem podjęcia przez powódkę decyzji o sprzedaży własnego lokalu mieszkalnego w N. (...) i zamieszkaniu ponownie wraz z rodzicami. Z K. do miejsca pracy powódki dojazd zajmuje 10 minut, stąd dom, w którym mieszka powódka znajduje się w miejscowości pobliskiej jej miejsca pracy. Powódka zajmuje w tym domu, za zgodą rodziców, jeden pokój o powierzchni 20 m⁽²⁾, ale korzysta również za ich zgodą z całego domu. Pomaga im w prowadzeniu domu i partycypuje w kosztach jego utrzymania.

Decyzją nr (...) dyrektora Z. (...)w Ł. z dnia 1 grudnia 2011 r. przyznany został powódce równoważnik pieniężny z tytułu braku mieszkania począwszy od dnia 16 września 2011 r. w wysokości 8,18 zł. dziennie, który miał być co rocznie waloryzowany zgodnie z art. 179 ust. 2 ustawy z dnia 9 kwietnia 2010 r. o Służbie Więziennej. W uzasadnieniu powyższej decyzji pozwany wskazał, iż powódka nie posiada w miejscowości pełnienia służby lub w miejscowości pobliskiej tytułu prawnego do lokalu mieszkalnego lub domu, nie przyznano jej pomocy finansowej na uzyskanie lokalu mieszkalnego w spółdzielni mieszkaniowej albo domu jednorodzinnego lub lokalu mieszkalnego stanowiącego odrębną nieruchomość, położonych w miejscowości pełnienia służby lub w miejscowości pobliskiej, zbyła na podstawie umowy sprzedaży, własnościowy lokal mieszkalny w miejscowości N. (...) (...), mieszka z rodzicami w domu, będącym własnością jej rodziców, usytuowanym w miejscowości K. (...). W związku z powyższym spełnia przesłanki zawarte w art. 178 ust. 1 pkt. 1 i 2 ustawy o Służbie Więziennej uprawniające ją do pobierania przedmiotowego równoważnika z dniem mianowania funkcjonariuszem w służbie stałej.

W związku z wydaną opinią prawną w dniu 13 stycznia 2017 r. stwierdzając brak podstaw prawnych do pobierania przez powódkę równoważnika pieniężnego za brak mieszkania decyzją nr (...) z dnia 11 października 2017 r. dyrektor Z. (...)w Ł. orzekł o utracie przez nią z dniem 16 września 2011 r. uprawnienia do pobierania równoważnika pieniężnego z tytułu braku mieszkania, przyznanego powódce na podstawie decyzji dyrektora Z. (...)w Ł. z dnia 1 grudnia 2011 r. nr (...) uzasadniając to tym, iż w związku z realizacją przez powódkę prawa do lokalu mieszkalnego poprzez przydział jej mieszkania decyzją nr (...) dyrektora Z. (...)w Ł. z dnia 17 stycznia 2000 r. w miejscowości pełnienia służby, nie ma ona prawa do pobierania równoważnika pieniężnego za brak lokalu mieszkalnego. Prawo do uzyskania równoważnika pieniężnego z tytułu braku lokalu mieszkalnego powstaje wówczas, gdy nie zostało zrealizowane określone w art. 171 ustawy o Służbie Więziennej z dnia 9 kwietnia 2010 r. prawo funkcjonariusza w służbie stałej do lokalu mieszkalnego

i jednocześnie nie występują negatywne przesłanki. wynikające z art. 178 ust. 1 ustawy o Służbie Więziennej z dnia 9 kwietnia 2010 r.

(dowód: decyzja nr (...) dyrektora Z. (...)w Ł. z dnia 17 stycznia 2000 r., decyzja nr (...) dyrektora Z. (...)w Ł. z dnia 21 maja 1998 r., decyzja personalna nr (...) dyrektora Z. (...)w Ł. z dnia 17 stycznia 2000 r., akt notarialny z dnia 25 listopada 2005 r. repertorium (...), akt notarialny z dnia 15 września 2011 r. repertorium (...), wniosek z dnia 21 listopada 2011 r., oświadczenie A. D. (1) z dnia 21 listopada 2011 r., decyzja nr (...) dyrektora Z. (...)w Ł. z dnia 1 grudnia 2011 r., decyzja nr (...) dyrektora z. (...) w Ł. z dnia 11 października 2017 r.)

Dokonane w niniejszej sprawie ustalenia faktyczne Sąd oparł na podstawie zebranego w toku postępowania materiału dowodowego, uznając go za wystarczający do poczynienia stosownych ustaleń i rozstrzygnięcia na tej podstawie przedmiotowej sprawy.

Przede wszystkim Sąd dał wiarę przedłożonym do akt sprawy dokumentom, dotyczącym informacji na temat podstaw do przyznania równoważnika pieniężnego z tytułu braku mieszkania funkcjonariuszowi Służby Więziennej. Dokumenty te były sporządzone przez uprawnione do tego organy i w przypisanej formie, nadto żadna ze stron nie kwestionowała ich prawdziwości, a jedynie odmiennie interpretowała treści w nich zawarte. Wskazana dokumentacja pozwoliła Sądowi na bezsporne ustalenie wraz z zeznaniami stron, czy zachodzą podstawy prawne do stwierdzenia braku prawa do pobierania równoważnika pieniężnego z tytułu braku mieszkania przez powódkę.

Zeznania stron uzupełniają zgromadzony materiał dowodowy. Każda ze stron inaczej go interpretuje i wyciąga odmienne dla siebie z niego skutki prawne.

Sąd zważył co następuje:

Roszczenie powódki należy uznać za niezasadne.

Zgodnie z art. 220 ustawy z dnia 9 kwietnia 2010 r. o służbie więziennej (Dz. U. z 2010 r., nr 79, poz. 523 z późn. zm.) spory o roszczenia ze stosunku służbowego funkcjonariuszy w sprawach nie wymienionych w art. 218 ust. 1 i art. 219 ust. 1 i 2 powyższej ustawy, rozpatruje Sąd właściwy w sprawach z zakresu prawa pracy. Roszczenie funkcjonariusza o prawo do równoważnika pieniężnego z tytułu braku mieszkania, którego dotyczy omawiana sprawa, nie zostało wymienione we wskazanych wyżej artykułach, w związku z powyższym, należy do właściwości sądu pracy. (postanowienie Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 2 lutego 2012 r., sygn. akt I OSK 84/12)

Funkcjonariuszowi Służby Więziennej w służbie stałej, a takim funkcjonariuszem jest powódka A. D. (1), przysługuje zgodnie z art. 170 ust. 1 ustawy o Służbie Więziennej prawo do lokalu mieszkalnego w miejscowości, w której pełni służbę, lub w miejscowości pobliskiej. Przy ustalaniu powierzchni mieszkalnej przysługującej funkcjonariuszowi uwzględnia się jego stan rodzinny, gdyż członkom jego rodziny takim jak małżonkowie, dzieci (własnym, małżonka, przysposobionym lub przyjętym na wychowanie w ramach rodziny zastępczej) wspólnie zamieszkującym z funkcjonariuszem i pozostającym na jego utrzymaniu, nie dłużej jednak niż do ukończenia 25 roku życia, rodzicom funkcjonariusza lub jego małżonka wspólnie zamieszkującym, z nim i pozostającym na jego wyłącznym utrzymaniu lub jeżeli ze względu na wiek albo inwalidztwo będącym niezdolnymi do wykonywania zatrudnienia, przysługuje prawo do zamieszkania w przydzielonym funkcjonariuszowi lokalu mieszkalnym. Przy ustaleniu powierzchni mieszkalnej przysługującej funkcjonariuszowi uwzględnia się ten właśnie stan rodzinny oraz stopień służbowy lub zajmowane stanowisko (art. 170 ust. 2 i 3 w zw. Z art. 176). Prawo do lokalu mieszkalnego zgodnie z art. 171 pkt 1 i 2 powyższej ustawy realizuje się przez przydział lokalu lub przyznanie pomocy finansowej na uzyskanie lokalu mieszkalnego. Przydział tego lokalu następuje w drodze decyzji administracyjnej przy uwzględnieniu okoliczności, jaką jest brak lokalu mieszkalnego w miejscowości, w której stale pełni funkcjonariusz służbę, lub w miejscowości pobliskiej. Przy czym za miejscowość pobliską uważa się miejscowość, do której czas dojazdu publicznymi środkami transportu przewidziany w rozkładzie jazdy, łącznie z przesiadkami, nie przekracza w obie strony dwóch godzin, licząc od stacji (przystanku) najbliższej miejsca pełnienia służby, do stacji (przystanku) najbliższej miejsca zamieszkania. Do czasu tego nie wlicza się dojazdu „do” i „od” stacji (przystanku) w obrębie miejscowości, z której funkcjonariusz

dojeżdża oraz miejscowości, w której wykonuje obowiązki służbowe. Kierując się tą definicją zawartą w art. 170 ust. 4 ustawy o Służbie Więziennej, miejscowość, w której powódka jest zameldowana na pobyt stały od co najmniej dnia 21 listopada 2011 r. – K. (...), należy uznać za taką miejscowość. Kolejną okolicznością, którą należy brać pod uwagę przy przydziale funkcjonariuszowi lokalu mieszkalnego jest przydatność do służby, kwalifikacje zawodowe oraz staż pracy w służbie więziennej, przeniesienie z urzędu do pełnienia służby w innej miejscowości, nie będącej miejscowością pobliską, zajmowanie kwatery tymczasowej w budynku jednostki organizacyjnej przeznaczonym na cele służbowe lub znajdującym się na terenie zamkniętym (art. 172 pkt 1 – 4). W przypadku powódki A. D. (1) podstawą do domagania się przez nią ustalenia prawa do równoważnika pieniężnego z tytułu braku mieszkania jest podnoszona przez nią okoliczność nie posiadania przez nią, a jest ona osobą samotną, w miejscowości pełnienia służby lub miejscowości pobliskiej tytułu prawnego do lokalu mieszkalnego lub domu i nie przyznania jej pomocy finansowej na uzyskanie lokalu mieszkalnego w spółdzielni mieszkaniowej albo domu jednorodzinnego lub lokalu mieszkalnego stanowiącego odrębną nieruchomość, położonych w miejscowości pełnienia służby lub miejscowości pobliskiej w sytuacji, gdy spełnia warunki do przydziału lokalu mieszkalnego, a lokalu tego nie otrzymała na podstawie decyzji administracyjnej o przydziale. Przy czym przepisy ustawy o Służbie Więziennej określają również o jakiej powierzchni mieszkalnej może być funkcjonariuszowi przyznana pomoc finansowa na uzyskanie lokalu mieszkalnego. Zgodnie z nimi funkcjonariuszowi przydziela się lokal mieszkalny o powierzchni mieszkalnej odpowiadającej licznie przysługujących mu norm, przy czym powierzchnią mieszkalną jest powierzchnia pokoi. W przypadku powódki kierując się treścią art. 173 ust. 1 i 2 ppkt. 1 powołanego wyżej, przysługiwało w dniu 21 listopada 2011 r., czyli w dzień składania przez nią wniosku do pozwanego o przyznanie równoważnika pieniężnego z tytułu braku mieszkania, prawo do przydziału lokalu mieszkalnego o powierzchni co najmniej 20 m⁽²⁾, gdyż jest osobą samotną, której zgodnie z tym przepisem przysługują dwie normy, a norma powierzchni mieszkalnej wynosi od 7 m⁽²⁾ do 10 m⁽²⁾. Powierzchnia pokoi w domu jednorodzinnym będącym własnością rodziców powódki zajmowana przez nią wówczas i obecnie spełnia te wymagania norm powierzchni mieszkalnej, którą nie dysponowanie przez funkcjonariusza w formie chociażby posiadania zależnego jakim jest umowa użyczenia, na podstawie, której powódka ma tytuł prawny do zajmowania domu jednorodzinnego w K. (...), daje podstawy do ubiegania się przez niego równoważnika pieniężnego z tytułu braku mieszkania. Już na dzień złożenia przez powódkę wniosku o przyznanie pomocy finansowej na uzyskanie lokalu mieszkalnego miała ona zabezpieczone potrzeby mieszkaniowe w domu jednorodzinnym będącym własnością jej rodziców, w którym była już wówczas zameldowana i korzystała z niego w formie klasycznej umowy użyczenia, w związku z tym, iż prowadziła w nim wraz z rodzicami wspólne gospodarstwo domowe partycypując w kosztach jego utrzymania, użytkując go jednak bezpłatnie. (art. 710 k.c.) Należy tutaj powołać się na orzeczenie Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w L. z dnia 1 grudnia 2011 r., III SA/Lu 592/11, które w swoim uzasadnieniu stwierdza, iż „pomoc nie przysługuje funkcjonariuszowi, który posiada, a więc zamieszkuje, zajmuje taki lokal lub dom, w zakresie odpowiadającym co najmniej przysługującej powierzchni mieszkalnej. Chodzi tu o dom, w którym istnieje możliwość zamieszkania, przebywania.” Powódka takim posiadaczem była w dniu składania wniosku o przyznanie prawa do równoważnika pieniężnego z tytułu braku mieszkania, na dzień wydawania decyzji o przyznaniu tego równoważnika i jest obecnie, w związku z powyższym prawo do przyznania jej tego równoważnika pieniężnego, którego dochodzi pozwem, jej nie przysługuje. Już spełnienie przez powódkę tej negatywnej przesłanki określonej art. 178 ust. 1 pkt. 1 ustawy o Służbie Więziennej pozbawia ją prawa do tego równoważnika pieniężnego.

Należy stwierdzić również, iż powódka jako jeden z dwójki spadkobierców swoich rodziców wcześniej, czy później stanie się współwłaścicielem tego domu w K. (...) w 1/2 części w drodze dziedziczenia spadkowego.

Powódka realizuje również drugą negatywną przesłankę, która pozbawia ją prawa do otrzymania równoważnika pieniężnego z tytułu braku mieszkania, jest nią co prawda nie przyznanie pomocy finansowej na uzyskanie lokalu mieszkalnego w spółdzielni mieszkaniowej albo domu jednorodzinnego lub lokalu mieszkalnego stanowiącego odrębną nieruchomość, położonych w miejscowości pełnienia służby lub miejscowości pobliskiej, ale z uwagi na otrzymanie w drodze decyzji administracyjnej przydziału lokalu mieszkalnego w dniu 17 stycznia 2000 r. Potrzeby mieszkaniowe powódki w ten sposób zostały zabezpieczone przez pozwanego, a to, że powódka lokal ten wykupując następnie zbyła zarabiając na tym i zamieszkała w swoim domu rodzinnym w ten sposób zaspokajając swoje potrzeby mieszkaniowe, wskazuje na to, iż raz nie był jej on tak naprawdę potrzebny, dwa pozwany wywiązał się względem niej

z obowiązku jaki nakłada na niego ustawa o Służbie Więziennej zapewnienia lokalu mieszkalnego w miejscowości, w której stale pełni służbę lub w miejscowości pobliskiej, co oczywiście skutkuje brakiem potrzeby udzielania takiemu funkcjonariuszowi pomocy finansowej na uzyskanie lokalu mieszkalnego, ale również w przypadku badania zasadności prawa funkcjonariusza służby więziennej do równoważnika pieniężnego z tytułu braku mieszkania, stanowi podstawę do odmowy tego równoważnika.

Świadczenie przyznane w art. 178 ust. 1 pkt. 1 i 2 ustawy o Służbie Więziennej funkcjonariuszowi służby więziennej jakim jest równoważnik pieniężny z tytułu braku mieszkania stanowi formę pomocy dla funkcjonariusza, który nie uzyskał miejsca zamieszkania spełniającego jego potrzeby, nie zaś dodatkową gratyfikacją, czy też środek mający prowadzić do wzbogacenia się funkcjonariusza, a tak byłoby w przypadku powódki, gdyby stwierdzone zostało do niego jej prawo. Powyższy równoważnik pieniężny za brak lokalu mieszkalnego ma zastępczy charakter w tym sensie, że dopiero gdy w stosunku do funkcjonariusza Służby Więziennej nie zrealizowano uprawnień podstawowego, należy mu przyznać i wypłacać określoną kwotę pieniężną na zaspokojenie potrzeb mieszkaniowych. Ma on, więc charakter ekwiwalentu z powodu niezaspokojenia w drodze decyzji potrzeb mieszkaniowych poprzez przyznanie prawa do lokalu mieszkalnego i jest prawem pochodnym do prawa wynikającego z art. 170 ustawy o Służbie Więziennej. Skoro uprawnienie do równoważnika pieniężnego za brak lokalu powiązane jest z przesłanką niezaspokojonych potrzeb mieszkaniowych w miejscu pełnienia służby lub w miejscowości pobliskiej, to warunek ten podlega rozważeniu także przy ocenie subsydiarnego uprawnienia do równoważnika pieniężnego za brak lokalu. W konsekwencji należy przyjąć, jak zostało uczynione to wyżej, że funkcjonariuszowi Służby Więziennej nie przyznaje się przedmiotowego równoważnika z tytułu braku lokalu mieszkalnego, jeżeli nie przysługuje mu prawo do uzyskania przydziału lokalu mieszkalnego w drodze decyzji administracyjnej z uwagi na wystąpienie jednej z przesłanek negatywnych przewidzianych w art. 178 ust. 1 pkt. 1 i 2 ustawy o Służbie Więziennej. To dodatkowo potwierdza i uzasadnia, iż powódce w tym stanie faktycznym prawo do tego świadczenia nie przysługiwało ani na dzień składania wniosku o jego przyznanie, ani na dzień dzisiejszy, kiedy orzeczono utratę przez nią do niego prawa. (wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Bydgoszczy z dnia 1 czerwca 2010 r. sygn. akt II SA/Bd 60/10, wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Lublinie z dnia 1 grudnia 2011 r., II SA/Lu 592/11, wyrok Sądu najwyższego z dnia 13 grudnia 2016 r., III PK 36/16)

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak wyżej.

W pkt. II wyroku Sąd obciążył powódkę kosztami procesu należnymi na rzecz pozwanego na zasadzie art. 98 § 1 i 2 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony, na które składają się w tym przypadku koszty zastępstwa procesowego fachowego pełnomocnika w kwocie 120 zł. Wysokość opłaty za czynności radcy prawnego Sąd określił w oparciu o przepisy § 9 ust. 1 pkt. 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radcy prawnego (Dz.U. z 2015 r., poz. 1804 z późn. zm.) w brzmieniu obowiązującym w dniu wniesienia pozwu.